

zračne višine v balonu, ki bo zgrajen po opazovanjih ter izkušnjah profesorja Piccarda. Dvig v zrak se bo izvršil v bližini Dunaja in nameravata letalca doseči višino 20 km.

Trakoplov dunajskih višinskih raziskovalcev gradi tvrdka Riedinger v Augsburgu v Nemčiji, odkoder je bil tudi balon profesorja Piccarda. Gondolo balona izdelujejo na Dunaju. Način gradbe gondole se razlikuje od Piccardove v toliko, da ima novejša dve steni. Gondola bo na ta način pritrjena na balon, da se bo ločila avtomatično (sama) od balona pri pristanku s pomočjo padala. Padalo bosta uporabila raziskovalca za slučaj, da bi bil balon uničen v nepredvidenih viharjih.

*

Desetletnica Katoliške Omladine v Mariboru. Katoliška Omladina slavi v soboto dne 13. in v nedeljo dne 14. februarja svojo desetletnico. V soboto ob sedmih zvečer razsvetljenje Omladinskega doma, obhod po mestu z godbo in sežiganje raketov na Piramidi. V nedeljo ob pol osmih jutraj opravi presviti g. pomožni škof dr. Ivan Tomažič zahvalno službo božjo, katere se udeležijo župnijska in druga društva z zastavami. V nedeljo ob pol petih popoldne se priredi slavnostna akademija, pri kateri nastopijo vsi društveni odseki z raznovrstnim sporedom. Pri akademiji bo sodelovalo do sto članov. Posetite prireditelje iz mesta in iz okolice v najobilnejšem številu, da tako poplačate požrtvovalnost delavnih Omladinov. Dvorana bo seveda zakurjena. Torej na svidenje!

Sv. Anton v Slov. goricah. Tukajšnje Prosvetno društvo je priredilo na Svečnico pri Sv. Lovrencu v Slov. gor. kot gost Gasilnega društva Juršinci igro: »Revček Andrejček«. Ob tej priliki smo bili tako lepo sprejeti ter gostoljubno postreženi, da se čutimo dolžne,

da se tem potom tudi javno zahvaljujemo. Upamo, da bomo prijateljstvo, ki smo ga začeli, tudi nadaljevali. Bog živi Sentlovrčane!

Vojnik. Tukajšnje izobraževalno društvo je imelo dne 17. januarja svoj občni zbor. Na tem občnem zboru se je izvolil tudi nov odbor, ki si je stavil kot eno svojih glavnih nalog, da poživljuje društveno knjižnico. Sedaj je knjižnico na novo uredil, nakupilo se je tudi precej novih knjig in zato vabimo vse ljubitelje lepih in dobrih knjig, da pridno obiskujejo našo knjižnico, ki je odprta vsako nedeljo pred in po deseti sv. maši.

*

Izpolnjeno prokletstvo.

Italijanski časnikar Italo Sullioti je objavil pred kratkem čudne okoliščine, od katerih je bila spremljana smrt njegovega prijatelja Andreja Tudesq, ki je bil znamenit potopisec pariškega lista »Journal«.

»Tako po vojni«, piše Sullioti, »se je podal Tudesq na potovanje okrog sveta. Obiskal je predvsem Indijo. Na potovanjih po Indiji sta ga spremljala francoski inženjer ter angleški oficir. Lepega dne je prodrla trojica v gozd pri Nepal, v kraj, ki je malo ali sploh nepoznan. Naenkrat so stali na sredini gozda pred razvalinami prastarega templja. Pred vhomom se je dvigal orjaški kip indijskega boga Šive, katerega je presegal kip boginje Kali. Indijski nosači in spremljevalci so svarili karavano, naj ne prestopi praga svetišča, a kljub svarilu so se podali trije Evropejci v notrajnost. Pred nje je stopil izza lian, ki so ščitile vhod, star duhovnik, ki jim je branil z dvignjenimi rokami vstop. Tudesq in njegova dva prijatelja so porinili starca na stran in se podali naprej v svetišče. Svečenik je stopil na kamen, kjer je pisal v zrak skrivnostna znamenja in izgovarjal zagonetne besede. Tudesq je pozval enega od indijskih spremljevalcev, naj mu raztolmači, kaj da prav za prav govori.

Duhovnikove besede so se glasile: »Naj se obesi za pete teh treh belih mož prokletstvo sv. Trimurtija! Vse tri naj doleti pred zaključkom leta božje maščevanje! Naj umrejo v dneh, ko svetli na nebu polna luna!«

Evropejci so se smejali in nadaljevali potovanje. V mestu Bombay so se razšli in je ubral vsak v drugi smeri pot v domovino. Pri prvi polni luni je umrl angleški oficir na mrzlici na krovu parnika, štiri tedne pozneje je postal inženjer smrtna žrtev železniške nesreče. Dober mesec za tem je obolet tudi Andrej Tudesq na boleznih, katere si zdravniki niso mogli razložiti. Njegovo stanje se je slabšalo od dneva do dneva in Francoz je umrl v hotelski sobi daleč proč od svoje domovine.

*

Trbonje. Čas je, da se enkrat zopet oglasi mo v »Slovenskem gospodarju« in vsemu svetu razglasimo svoje novice. Evo jih! Silno se čuti tudi v našem skritem kraju pomanjkanje denarja. Lesna trgovina se komaj za silo še giblje in vsled tega se mnogo delovnega ljudstva le s težavo preživlja. Kmet ne more plačevati davkov, zato so mnogi sedaj zarubljeni. Ker drugače ne morejo spraviti svoje živine za primerno ceno v denar, so kmetje začeli doma klati in meso prodajati. In mesarji že prerokujejo višje cene mesu, če bodo kmetje vse sami doma poklali. Plemenske živine pa bo gotovo v spomladni manjkalo. Tudi v naši župni cerkvi so bile preteklo leto nekatere spremembe. Prižnica je bila prestavljena k Marijinem oltarju na epistolsko stran, kjer je edini prostor zanjo. Ker smo bili dosedaj brez orgelj, smo si jih izposodili od podružne cerkve sv. Danijela. Popravil in oglašil jih je znani veščak g. Ivan Končnik iz Legna pri Slovenjgradcu. Orglje sedaj lepo pojo in ljudje so zadovoljni in veseli. Slišimo tu-

deset let konjenik pri graščini. Ko je tirjal po trinajstletni službi plačilo v znesku 668 goldinarjev, mu je vzel Tahí prsni oklep, železne rokavice, dve puški in ga napodil. Miklavž Kopri-va, ki je poznal osebno vse navade v gradu, je zvalil z zvižajo neprevidne grajske stražarje iz gradu, katerega so zasedli za napad pripravljeni kmetje.

Žalibog so se zmagovalci zadovoljili le s prednjimi grajskimi stenami ter zunanjim obzidjem. Trinogu so pustili nepoškodovano notranjščino. Gospod Pavel mi je pravil, da je grajska uprava na Stattenbergu dražja in krasnejša, kakor v marsikateri knežji palači. Vse stene soban so pregrnjene s finimi turškimi preprogami. V gosposki sobi je dragoceno orožje: sedla, meči okovani s srebrom, uzde z zlato žvalo, oklepi ter oprsniki. Na dolgem hodniku je dvanaest skrinj, ki so polne raznovrstega blaga: zlatnine in srebrnine. Bedasto prizanesljivi kmetje bi se bili lahko oškodovali z dragocenim pohištvo in drugimi stvarmi, a tega niso storili, ker so le želeli, rešiti se krutega tlačanstva, ne pa ropati

tuje blago. Poročila že ima naš grajski kovač, da se bodo pridružili slovenjebistriški zmagovalci Hrvatom in pristopili k Gregoričevi kmečki vojski.

Ni še bil Belak dovolj razbohnel vesele novice s Stattenberga, že je bila nova na dnevnem redu. Vojvoda Ilija Gregorič je poslal v Bistriško dolino svojega odposlanca, ki se mudi v grajskih kovačnicah v Lesičnem že nekaj dni. In res! Ivica Peretič se je bil vrnil iz Gradca, kamor je bil odpeljal slepega Jurkoviča, da se pravda s Tahom in zahteva zaslišanje na najvišjem mestu radi oskrunitve ženske časti in najtežje telesne poškodbe. Ko je predal starega siromaka v prave roke, se je odpravil hitro domov v Brdovec, kamor je prinesel Gubčevi kmečki vladi in vojvodi Iliji Gregoriču najboljše vesti o upornem gibanju štajerskih kmetov. Vse je na nogah, le klica iz bojnega roga je treba in kmečko slovensko-hrvaška vojska se bo začela zbirati in oboroževati. Na zopetni poti iz Brdovca v Bistriško dolino je obiskal Peretič Bizeljško in Pišece. Za Bizeljčane in Pišečane je sprejel čast kapi-

in da se boš tam razgovarjal sam s seboj. Sin mu je to obljubil v roko.

Oče ga je blagoslovil in je umrl.

Po pogrebu se je vrnil sin v veselo svojo družbo in živel kakor prej.

Vsakega večera pa se je spomnil svoje obljube. V začetku mu je bila izvršitev nadelna. Misil si je pa, da bo vendar dva meseca izdržal. Pa glej! Odprle so se mu ob tem polurnem razmišljanju oči. Srce ga je obtozevalo. Spoznal je svojo krivico, razjokal se je in je postal drug človek.

Pobožni strugar.

V velikem mentu je živel zelo pobožen ter